

Krigssituationen paalægger os, ved en Forøgelse af Arveskatten og ved en Forøgelse af Formue- og Indkomstskatten, og vi fastholder den Mening, at der ikke vil være Grund til at gaa til andre Skatteobjekter og da navnlig ikke til ved denne Lejlighed at paalægge nogen Forøgelse af den indirekte Beskatning. Med Hensyn til Lovforslagene om Arveafgift, om Formue- og Indkomstskat er mine Meningsfæller og jeg jo naaet til Enighed med den ærede Ordfører og dem, han særlig førte Ordet for. Vi har ikke naaet alt, hvad vi kunde ønske, men vi har naaet at komme til Enighed med Medlemmerne af det radikale og det socialdemokratiske Parti i Udvalget paa to Hovedpunkter, som jeg allerede ved første Behandling lagde overordentlig stor Vægt paa. Stigningen i Arveafgiften for Hustru og Børn begynder nu først ved 20,000 Kr. — for de fjernere Arvinger mener vi, at vi godt kan blive staaende ved de Regler, som den højtærede Finansminister har foreslaaet —, og hvad Formueskatten angaar, har man sluttet sig til vor Opfattelse, at Stigningen først burde begynde ved 30,000 Kr. Naar vi har holdt saa stærkt paa dette, ligger det jo i, at vi har ment, at man ved at begynde ved 10,000 Kr., saaledes som oprindelig foreslaaet, ingenlunde vil, som Hensigten har været her, ramme den større Skatteevne, men tværtimod vil ramme en Mængde Mennesker, der har deres Indtægt som Formueindtægt, men hvis Indtægt er saa lav, at den i overmaade mange Tilfælde endogsaa vil falde under Skattegrænsen. Det sidste statistiske Tabelværk viser, at af Personer med en Formue paa 10,000 Kr. og derover er der ikke mindre end 4,897, som falder under Indkomstskattegrænsen.

Det andet Punkt, hvor vi har fundet Tilslutning, er dette, at Skatten bør fordeles paa Formuen og Indtægten og ikke ramme Formuen alene. Derved hævdes for det første den Hovedregel, der er fulgt i vor Indtægts- og Formuebeskatning lige siden 1903: at Indtægts- og Formueskatten bør gaa jævnsides, idet Formueskatten efter vor Skattelovgivning rettelig er at betragte som et Supplement til Indtægtsskatten. Man kunde principielt egentlig lige saa godt gaa den Vej, som man er slaaet ind paa i Sverige og England: at have en noget højere Skat af Formueindtægt, idet Indtægten af Formue betegner en større Skatteevne end Indtægten af personligt Arbejde. Men her har vi nu valgt at gaa samme Vej som f. Eks.

i Preussen: at beskatte Formuen jævnsides med Indkomsten, saaledes at Formueskatten altsaa bliver en Supplementsskat til Indtægtsskatten, og praktisk gaar det hele ud paa, at Indtægt af Formue beskattes højere end Indtægt af personligt Arbejde. Det er dette Princip, vi mener ikke burde frafalde her, navnlig ikke, fordi det jo ellers ikke er Hensigten at rokke ved de almindelige skattepolitiske Principper, som er nedlagte i den gældende Indkomst- og Formueskattelev. Vi mener ogsaa, at det, at man har en Indtægt af Formue, ikke, hvor Formuen ikke er stor, vil gøre en saa særlig egnet til at bære en forøget Beskatning fremfor dem, der har mange Gange større Indtægter og maaske af ret fast Art, saasom Lønninger eller Indtægt af stabile Virksomheder, men som ikke har lagt Formue hen eller kun i ringe Grad, som altsaa spiser deres Indtægt op. Jeg tror, at en saadan forøget Beskatning navnlig ikke vilde være rigtig i et Land som Danmark, hvor Tendensen til Opsparing ikke er saa stor, og hvor man derfor maa søge at indrette Skattelovgivningen saaledes, at den ikke for meget slaar ned paa dem, som har vist Forudseenhed og en vis Resignation ved at lægge en Del hen af deres Indtægter. De Personer, som jeg mener, man maa være ængstelig for at ramme for haardt, er særlig Enker og gamle, som har sparet noget op til deres Alderdom, og Folk, hvis Virksomhed er knyttet til fast Ejendom, og som derfor bliver formuebesiddende. Alle disse har vi været bange for at ramme for haardt; vi sætter derfor megen Pris paa, at man har imødekommet os ved at lægge i alt Fald en Del af Skatten paa de større Indtægter. Jeg lægger ikke Skjul paa, at vi kunde have ønsket, at man i saa Henseende var gaaet noget videre og ikke havde forrykket Forholdet slet saa stærkt, som sket er, men vi har bøjet os paa dette Punkt i Erkendelse af, at vi har naaet det, som for os var Hovedsagen, og ogsaa i Erkendelse af, at Skatteprocenten i alt Fald for en Del af Indtægterne, de, som rammes ved den overordentlige Indkomstskat, faar et ganske betydeligt Tillæg.

Med Hensyn til den overordentlige Indkomstskat, om hvilken der stadig be-
staar Uenighed mellem de Medlemmer, paa hvis Vegne den ærede Ordfører særlig talte, og vort Parti, da har vi jo kun kunnet slutte os til en Del af de foretagne Ændringer. Nogle af dem imødekommer Ønsker, som jeg udtalte allerede ved